

World Cup Curaçao

Pride, Identity and a Dream Bigger than Football

Trots, identiteit en zoveel meer dan voetbal

World Cup Curaçao

Pride, Identity and a Dream Bigger than Football

Trots, identiteit en zoveel meer dan voetbal

Guy Cozijns

Copyright

Titel boek: World Cup Curaçao
Pride, Identity and a Dream Bigger than Football
Trots, identiteit en zoveel meer dan voetbal

Schrijver: Guy Cozijns

Coverontwerp & illustraties: René Bolsenbroek

ISBN: 9789465464367

© Guy Cozijns

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enig andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de auteur.

Over inspiratie en citaten

Dit boekje is geschreven vanuit persoonlijke gesprekken, observaties, herinneringen en momenten die mij geraakt hebben. Sommige uitspraken uit publieke interviews en documentaires werden vrij vertaald of geïnterpreteerd om de essentie van het verhaal weer te geven.

Disclaimer

Aan de totstandkoming van dit boekje is de uiterste zorg besteed. Voor informatie die nochtans onvolledig of onjuist is opgenomen, aanvaardt de auteur geen aansprakelijkheid. Voor eventuele verbetering van de opgenomen gegevens kunt u contact opnemen met de auteur.

Waar dit mogelijk is, is aan auteursrechtelijke verplichtingen voldaan. Wij verzoeken eenieder die meent aanspraken te kunnen ontlenen aan in dit boek opgenomen teksten en afbeeldingen, zich in verbinding te stellen met de auteur.

Inhoud

INLEIDING	7
HET LOT	11
DURF TE DROMEN	21
MOMENTUM	29
DE STILLE MOTOR	39
DICK & THE GANG^R	45
WK LOTING	59
HET GEHEIME WAPEN	65
BRIEGEL'S ANALYSE	71
OPROEP AAN KONING WILLEM ALEXANDER	75
OPROEP AAN KONINGIN MÁXIMA	79
OPROEP VAN 'PIK'	83
HIMNO DI KÒRSÒU	175

VOLKSLIED CURAÇAO	177
DANKWOORD	181
OVER DE AUTEUR	185

Inleiding

Als een Britse kwaliteitskrant een artikel schrijft met als titel *“Curaçao complete fairytale with battling draw in Jamaica to qualify for World Cup”*, dan weet je hoe laat het is. Dan resoneert het wereldwijd, dwars door alle grenzen en culturen heen. Want ja, Engeland is de bakermat van het voetbal en daar heeft Curaçao met haar Blue Wave de Noordzee voor heel even azuurblauw gekleurd. Alleen... dit keer zijn dromen geen bedrog. Dit keer is de wereld getuige van een stukje geschiedenis, waarbij de kleinste natie ooit zich weet te kwalificeren voor het grootste feest: het WK voetbal 2026!

Ontlading. Euforie. Trots. Een traan, een knuffel, verbroedering. Geen sport ter wereld die zoveel emoties oproept als voetbal, Koning Voetbal.

“Wie houdt ons nu nog tegen?”, hoor ik bij de Netto Bar. Aan het woord is Jessy, een *yu di Kòrsòu* (Curaçaoënaar), wanneer hij mij vraagt of we wereldkampioen kunnen worden. Of zijn broer Roland, hier met vakantie, die zegt dat hij graag tegen Nederland zou willen spelen.

“Zeker weten dat we een kans maken”, roept hij, alvorens te schreeuwen naar voorbijtoeterende auto's die de roes van de

overwinning uitschreeuwen. Ach, laat ze zeggen wat ze willen, maar wij gaan naar het WK! En ja, we gunnen het die Italianen ook. Van harte!

Een mens vraagt zich af: waar komt het toch vandaan, die gedachte dat Curaçao zich ooit voor een WK zou kunnen plaatsen? Loopt er ergens zo'n gek rond. Of beter gezegd... iemand die destijds voor gek werd verklaard en op hoongelach werd onthaald? Zo iemand die durft te dromen. Of wie weet geraakt werd door een moment in de geschiedenis van het WK voetbal. Hij bestaat, beste mensen. En ik zal het hier met jullie delen!

“Believing, believing, all the time”, zegt toptennisser Carlos Alcaraz, wanneer hem gevraagd wordt hoe hij in godsnaam zijn halve finale op de Australian Open weet te winnen, nadat zijn lichaam begint te sputteren halverwege de wedstrijd. Die avond, in Kingston, zien we onze jongens vechten voor elke grasspriet. Met een over mijn lijk mentaliteit. Mét elkaar, vóór elkaar!

Een huzarenstukje dat het voetbal overstijgt. Zet je schrap want ik neem je mee op reis met een verhaal dat in de sterren staat geschreven. Een verhaal waarbij er ergens, op enig moment, een zaadje wordt geplant. Een verhaal van momentum, zo kenmerkend in het zakenleven of gewoon... het leven zelf. Een verhaal van vader en zoon, van twee broers, van een stille motor die de boel draaiende

houdt. Met als kers op de taart *'Dick & The Gang^R'*. Al is het nu aan de *'The Gang^R'* om het ritme van The Blue Wave uit te dragen. Voor de wiskundigen onder ons: we kijken vooruit met zin voor het verleden, vandaar die *R^{SUPERSCRIPT}*.

Maar er is nóg meer. We spelen niet zomaar onze openingswedstrijd tegen Duitsland. Ook dat staat ergens in de sterren geschreven. We beschikken over een lokaal geheim wapen. Guillermo, *"mihó konosi komo Briegel"* (lees: beter bekend als Briegel). Duits supportersbloed tegenover Curaçaos bloed in hart en nieren. Aan wiens zijde staat hij? Hoe ziet hij dit WK? Welke analyse heeft hij in petto?

Tot slot, beste lezer, een oproep. Want ja, dit gaat zoveel verder dan voetbal. En daarbij halen we alles uit de kast. Van Zijne en Hare Majesteit tot het nationale team en onze eigen minister-president. Vallen ze uit hun rol? Worden ze overmand door emoties? Reis mee met een verhaal dat verder reikt dan het WK...

“Het enige dat ze ons niet kunnen afpakken is ons hart.”

(Dean Gorré)

Het lot

We gaan terug in de tijd. Het is 13 november 2025. Met een aanvallende 4-3-3 opstelling wordt in Devonshire de maat genomen van Bermuda. Het verdict: 0-7. Opdracht volbracht. 's Anderdaags volgt er nóg meer goed nieuws wanneer Jamaica uit bij Trinidad and Tobago niet verder komt dan een 1-1 gelijkspel. We staan op kop met nog één wedstrijd te gaan. Nu volgt de grootste test: uit bij Jamaica, met Kingston als epicentrum.

Een plezierreisje wordt het niet. Er is triest nieuws wanneer de spelers en staf te horen krijgen dat bondscoach Dick Advocaat wegens familieomstandigheden de groep heeft moeten verlaten. Hij geeft het stokje – én zijn vertrouwen – door aan assistent bondscoach Dean Gorré. Het lot bepaalt dat Gorré de selectie moet leiden tijdens deze cruciale wedstrijd.

Bij aankomst in Jamaica stappen ze de bus in richting hotel. De lokale buschauffeur lijkt het niet helemaal begrepen te hebben. Als een wilde raast hij over de weg en wordt hij aangemaand om rustiger te rijden. Bovendien ruikt het naar poep in de bus. Zou hij er iets mee te maken hebben? Ook in het hotel ruikt het allesbehalve fris. Gorré maant spelers en staf aan om niet te drinken uit de aanwezige waterflessen of jus. Voor de zekerheid kopen ze zelf hun water in bij de supermarkt. Er wordt niets aan het toeval

overgelaten. En alsof de geur van poep nog niet genoeg is komen ze terecht op een trainingsveld zonder goal. Ach, ze hebben erger meegemaakt en dat knoopt de gelegenhedsbondscoach hen goed in de oren.

Er volgt telefonisch overleg tussen Gorré en Advocaat. Basisspeler Kastenía moet geblesseerd afhaken en Locadia, oorspronkelijk buiten de selectie en zonder club, wordt alsnog opgeroepen. Hij wordt getest op zijn fysieke paraatheid en maakt indruk. Gorré acht hem fit genoeg om te starten in de basis. Advocaat zegt aanvankelijk “nee, niet doen”, maar respecteert uiteindelijk Gorré door te zeggen: “jij bent de coach in Jamaica”. Daarna volgt er nog overleg met Cor Pot en die zegt: “als jij vindt dat het zo moet, doe het dan maar”. Gorré staat achter zijn keuze en neemt de verantwoordelijkheid.

Het uur van de waarheid komt dichterbij. Gorré begint aan de wedstrijdbespreking. Niet zomaar eentje, maar dé wedstrijdbespreking. Hij neemt de spelers mee terug in de tijd. Een reis vol anekdotes, met pieken en dalen. Hieronder een impressie (de niet letterlijke wel te verstaan):

“Jongens, weten jullie het nog? Tijdens de CONCACAF Nations League in 2023 zaten we vast in Trinidad en Tobago. Er bleek geen vliegtuig geboekt om onze volgende wedstrijd te spelen. Jullie kwamen slaperig

naar beneden, klaar om te vertrekken. Wat heb ik toen gezegd? Rust nog maar een beetje uit op de kamer. Jullie hadden geen vermoeden wat er speelde. Opgeven was geen optie. Ik pleegde een aantal telefoontjes en uiteindelijk 'bingo': we hadden twee vliegtuigen richting Saint Lucia. Niet ideaal, maar we waren wel onderweg. Nu nog op Martinique zien te geraken. Ook dat werd een uitdaging en gelukkig was er nog die sportmaaltijd, die lokale pastechi's. Beter dat dan niks, toch? Maar ook daar stonden we met onze rug tegen de muur. En ook daar zorgden we voor een oplossing, zelfs al was die krankzinnig. Weten jullie het nog, die oudere Française met haar gebrekkig Engels en haar privé vliegtuigje dat plaats bood aan slechts zes passagiers? Dan maar vijf vluchten op en af, toch? We deden het, en daar ging het om. Belangrijker dan dat we die wedstrijd met 1-0 verloren was het feit dat we weigerden om er de brui aan te geven. Ik kijk nu naar sommigen onder jullie (lees: o.a. onze doelman Eloy Room en de Bacuna broertjes) die er bij waren toen Jairzinho Pieter, onze reservedoelman en keeper van SV Vesta, plotseling kwam te overlijden in het spelersshotel in Port-au-Prince. Die ketting die jullie dragen ter ere van hem, ook daar spelen jullie vanavond voor! Jongens, ze zullen van verder moeten komen om ons klein te krijgen. Rijden als een gekke, poepgeur in de bus, stinkende kamers. Verzin het maar! We hebben alles meegemaakt. Het enige dat ze ons niet kunnen afpakken is ons hart!"

Het bloed giert door de aderen. Geen oppepmiddel meer nodig. De energie in de kleedkamer straalt kracht en overtuiging uit. Let's go! En dat onze eigen minister president en fervente voetbalsupporter 'Pik' zich ook nog even passioneel heeft uitgesproken in de kleedkamer doet niets af van de reuzetaak die wacht: de rechtstreekse WK kwalificatie afdwingen in het hol van de leeuw!

Maar er is nóg iets. Het abrupte vertrek van de bondscoach geeft hen een extra boost. "Voor hem gaan we zorgen dat we ons kwalificeren", zegt aanvoerder Leandro Bacuna. Aanvankelijk komt het nieuws binnen als een donderslag bij heldere hemel. Maar deze spelersgroep is weerbaar en gebruikt het als brandstof. Doorgaan, tot aan het gaatje. "We gaan de klus klaren", moet de collectieve gedachte zijn geweest. Een grenzeloos gebaar van kracht, vertrouwen en verbinding. Alles op één lijn. Gladiatoren. Klaar voor de strijd.

Onder het gejoel van 25,000 duizend dolenthousiaste supporters maken beide teams hun opwachting. Daartussen ook een Curaçaose aanhang, onder impuls van drie chartervluchten. Een beetje blauw onder een gele mensenzee. Na 16 minuten tovert keeper Room een cruciale redding uit zijn hoed. Op het hobbelige veld is balcontrole een uitdaging, maar onze jongens laten zich niet afleiden. Ze staan er. Als kerels. De 4-3-3- formatie toont karakter, met onze aanvoerder als rots in de branding. Niet hun mooiste

wedstrijd. Niet hun beste. Maar het gaat om het resultaat. Kenji Gorré beaamt het wanneer ik hem aan de lijn heb.

Met een brilscore gaan ze rusten. Even ontladen om daarna terug op te laden. De tweede helft. Het drama wordt opgevoerd. Het begint bij minuut 53 wanneer na een lange ingooi de Jamaicaanse linker flankverdediger Leigh de bal tegen de paal kopt. Curaçao prikt tegen in de 65ste minuut wanneer Locadia na een slimme ingooi op links van de captain de diepte induikt en een schot afvuurt in de korte hoek. De ruimtes worden groter en de druk wordt opgevoerd. De Jamaicanen rukken weer op. Rond de 70ste minuut kopt aanvaller Nicholson een voorzet vanop rechts tegen de lat. Nauwelijks twee minuten later schermt Locadia de bal goed af, neemt Hansen het over en brengt via een listig doorsteekpassje Antonisse in stelling. Die maakt het koelbloedig af, maar de goal wordt afgekeurd wegens buitenspel. In minuut 75 is er weer dreiging van onze jongens, nu na een schot van Floranus van buiten de zestien. Een pegel die maar net uit de winkelhaak wordt gepareerd. In minuut 86 zoeken de Jamaicanen het gevaar op via hoge ballen. En wanneer er opnieuw een bal tegen de paal belandt, neemt de collectieve verontwaardiging in het stadion toe. Maar ook de hoop bij de blauwe meute, die stilletjes aan beginnen te dromen. Het geluk aan de zijde... zou het dan toch? Het drama wordt nog een beetje opgevoerd wanneer er in de 88ste minuut een rode kaart

wordt getrokken voor Russel na een fout op Locadia. De Jamaicanen moeten verder met tien tegen elf!

We gaan de blessuretijd in en de Jamaicanen hebben nog vijf minuten om de klus te klaren. Nu wordt de suspense helemaal opgevoerd wanneer in de 94ste minuut, op een zucht van de kwalificatie, aanvaller Richards vanop rechts de zestien opzoekt. Voor hem staat een andere aanvaller, onze eigen Antonisse. En aanvallers zijn geen typische verdedigers, dat weten we. Als hij nu maar geen vreemde dingen doet zoals een sliding maken. En ja hoor, er lijkt contact wanneer Richards zich voorbij Antonisse probeert te wurmen. Richards gaat tegen het canvas en de scheidsrechter wijst meteen naar de stip. Het zal toch niet?

De Jamaicanen worden gek! De tribunes transformeren van ongeloof in hoop. De ontlading is voelbaar en zichtbaar. Staan zij nu op een zucht van de kwalificatie? Opvallend is de rust die interim bondscoach Gorré uitstraalt. Je ziet hem gesticuleren dat het geen strafschop is. Hij vertrouwt op de VAR, de wereldbepaalde 'Video Assistant Referee'. En ondertussen vloekt al wie Curaçao lief heeft – of toch velen – dat Antonisse geen sliding moest maken. Verdorie toch, hoe is het mogelijk? Maar heeft hij wel een sliding gemaakt? Alleen kalmte kan ons redden. Ja, probeer het maar eens, op zo'n moment. De scheidsrechter, in communicatie met de

controlekamer, schart zich naar het VAR scherm. Dat heet een 'VAR Review'. Wat blijkt? Antonisse heeft eerst de bal aangeraakt.

Dus geen strafschop!

Ontsnaapt Curaçao wederom? Na het oponthoud zijn we ondertussen in de 99ste minuut beland. Het kan nu toch niet lang meer duren. Onze jongens hebben zelfs nog een kans om te scoren via Paulina en uiteindelijk, in de 11de minuut van de extra time, is daar het verlossende fluitsignaal. Curaçao gaat naar het WK! Spelers vallen op de grond. Omhelzing, emotie, op en naast het veld. Zo ook tussen vader en zoon Gorré langs de zijlijn. Beelden, gegrift op het netvlies, bewaard voor de eeuwigheid.

Het lot is een vreemde eend. Deze wedstrijd, zonder doelpunten, voelt als een rollercoaster. Twee keer op de paal, één keer op de lat, een afgekeurd doelpunt, een rode kaart en een afgekeurde penalty vlak vóór affluiten. Wie had dit script kunnen verzinnen? Stond het in de sterren geschreven? Wie zal het zeggen. En dat de broertjes Bacuna op de websites van Flashscore en Fotmob verkozen worden tot 'man of the match'? Dat nemen we er graag bij.

De 0-0 score krijgt nog een mooie symbolische waarde. Tijdens een videogesprek legt Kenji Gorré het glashelder uit:

"Omdat de aandacht gericht was op het volledige team".

Dat zegt alles. Samenhang. Elkaar iets gunnen. Cohesie. Een gedachte die verder reikt dan voetbal... met Koning Voetbal als katalysator.

